

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 513/06
13.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, кога заступа АБ, пуномоћник, против тужене ББ, коју заступа пуномоћник БВ, адвокат, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 1027/2005 од 27.10.2005. године у седници одржаној 13.7.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду Гж. 1027/2005 од 27.10.2005. године и пресуда Општинског суда у Новом Саду П. 2613/03 од 25.10.2004. године и ОДБИЈА као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио утврђење права својине на стану ВВ, по основу одржаја и упис права својине у јавне књиге.

Свака странка сноси своје трошкове.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 2613/03 од 25.10.2004. године усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је тужилац власник спорне непокретности по основу одржаја.

Наведеном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда је потврђена.

Против правоснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 386. ранијег ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77... "Службени лист СРЈ" бр. 2/02) који се примењује на основу члана 391. став 4. новог ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04) па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ранијег ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању родитељи тужене су 17.6.1974. године закључили уговор са СУП-ом Нови Сад по коме су спорни стан уступили СУП-у на коришћење ради његове доделе другом раднику СУП-а на неодређено време. Отац тужене добио је на коришћење у ГГ други стан у који се породица уселила 1979. године. Родитељи тужене су 8.3.1982. године уговором о поклону поклонили спорни стан туженој. У поступку расподеле спорни стан додељен је раднику СУП-а ДД, који га је привремено користио да би се из њега иселио 1989. године. Стан је ранији корисник (ДД) издао у закуп трећем лицу.

Код таквог чињеничног стања нижестепени судови сматрају да је држава посредни држалац спорне непокретности почев од исељења правних претходника тужене (1979. година) у трајању дужем од 20 година, а пошто је савестан држалац стекли су се услови за стицање права својине по основу одржаја (члан 28. став 4. Закона о основама својинско правних односа).

На правилно утврђено чињенично стање погрешно је примењено материјално право када је тужбени захтев усвојен.

Одржај је институт приватног грађанског права. Заснива се на идеји усклађивања правног стања са фактичким. Представља однос држаоца и ранијег власника.

Државна својина је посебан уставни облик својине (члан 51. став 1. Устава РС) и она се у одсуству посебног законског регулисања (и признања) не може стећи одржајем (Закон о средствима у својини Републике Србије одржај не спомиње као начин стицања). Но и да таква могућност постоји, у овом случају не би био испуњен ни услов у погледу савесности (члан 28. став 4. Закона). У стварном праву она представља заблуду и државина је савесна ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова (члан 72. став 2. Закона). Савесност је унутрашњи психолошки субјективни феномен који држава по природи ствари нема.

Суд који пресудом одржаја признаје право својине на основу члана 186. став 2. ранијег ЗПП пресудом одржаја признаје право својине на основу члана 186. став 2. новог ЗПП.

Суд није везан за правни основ али је у смислу члана 160. став 3. ранијег ЗПП везан за чињенична питања која образују одређен правни основ. Имајући у виду да се тужбени захтев заснива на чињеницама које образују услове за стицање ванредног одржаја по Закону о основама својинско правних односа то Врховни суд није могао да на бази утврђеног чињеничног стања процењује и утврђује да ли су испуњени други услови за стицање права својине по другом основу (деривативном).

Из напред изнетих разлога, а на основу члана 395. став 2. ранијег ЗПП одлучено је као у изреци у ставу првом.

Тужена је успела у спору али у ревизији није захтевала накнаду трошкова парничног поступка па је Врховни суд на основу члана 166. ранијег Закона одлучио да свака странка сноси своје трошкове.

Председник већа – судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ